

майката към собствения ѝ син и готовността да пожертва себе си за щастieto на детето си, криейки от него истината 21 години.

Другият аспект на любовта е Сава Попович, който съдържа в себе си любовта към земята, природата, жена си и сина си. Полковник Витанов на пръв поглед е нечестен човек и дори предател, но по-скоро е луташ се и търсещ се, който намира любовта към жената и сина. Олга съдържа в себе си любовта по детски наивно и чисто. И точно заради тази пълна гама на любовта не може да не се появи и проблемът за греха. Проблемът за „греха“ е ставал многократно обект на дискусии по различни поводи. Така думи като „любов“ и „грях“ са изгубила своята стойност, а в днешно време дори са девалвирали катастрофално.

Кремена Димитрова: Ще попитам и Лили Абаджиева как се спря точно на Яворов. Това е единствената българска пиеса, която тя е поставила досега.

Лили Абаджиева: „В полите на Витоша“ е текст, за който може да се каже, че е българският еквивалент на „Ромео и Жулиета“. Мисля дори, че надхвърля Шекспировата трагедия, защото това е една почти автобиографична драма. Не мога да кажа доколко Яворов е поет, който ни интересува днес. Но мога да кажа, в резултат на нашето занимание с Яворов – моето и на актьорите, че няма друга такава пиеса. Нашата работа дори на маса приличаше на упражнение по феноменология. Запознахме се с всичко, писано за автора – с Михаил Арнаудов, Михаил Неделчев, Здравко Дафинов, с кореспонденцията, с фактите около цялата история на живота му. Ние наистина сме автосугестивни, но се стигна дори до обесивни моменти за някои от актьорите.

Ако въобще българската литература има муза, това е Мина. Няма друга муза. Разбира се, че „В полите на Витоша“ се занимава и с това, как една любов не може да се състои. Но нас много повече ни вълнуваше и една друга тема, може би много българска – как, като имаш възможност да срещаш някого на улицата и имаш възможността да говориш с него, това някак си те лишава от възможността да разбереш, че този човек е гений. Прочетохме как слепият Яворов се спъва на ул. „Шишман“ и никой не му помага, как са го наричали „убиец“ и други подобни любопитни факти от биографията. Това беше предварителната ни работа, която смятам за особено полезна като опит за запознаване с творчеството и живота на Яворов. А спетакълът е плод на това „потапяне“, на това упражнение по феноменология.

Кремена Димитрова: Спомням си, че на пресконференцията за спектакъла ти сподели, че сте мислели да правите постановка по поетическите текстове на Яворов, но в един момент се е почувствала нуждата от